

Sygn. akt I ACz 989/13

POSTANOWIENIE

Dnia 4 października 2013r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Ewa Tkocz (spr.)

Sędziowie: SA Anna Bohdziewicz

SO del. Tomasz Ślęzak

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2013r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko T. K.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 6 sierpnia 2013r., sygn. akt II Nc 273/13

postanawia:

- 1) uchylić zaskarżone postanowienie;
- 2) rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego pozostawić Sądowi Okręgowemu w Katowicach w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Sygn. akt I ACz 989/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Katowicach umorzył postępowanie, powołując się na treść przepisu art. 505³⁷ § 1 k.p.c. w brzmieniu obowiązującym w chwili wszczęcia postępowania.

W uzasadnieniu Sąd ten wskazał, że powód wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w toku którego postanowieniem z dnia 23 kwietnia 2013r. Sąd Rejonowy (...) w L. przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu (...) w K., który stwierdziwszy swoją niewłaściwość rzeczową postanowieniem z dnia 22 maja 2013r., sygn. akt I C 515/13 przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Katowicach.

Zarządzeniem Przewodniczącego w tym Sądzie z dnia 10 lipca 2013r. wezwano powoda do usunięcia braków formalnych i fiskalnych pozwu – w terminie dwutygodniowym pod rygorem umorzenia postępowania.

W wyznaczonym terminie powód usunął braki formalne pozwu, natomiast nie uczynił zadość obowiązkom fiskalnym na skutek czego Przewodniczący zastosował rygor z wyżej wskazanego zarządzenia.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł powód (...) w W.. Skarżący zarzucił naruszenie przepisu art. 505⁽³⁷⁾ § 1 k.p.c. poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy data wszczęcia sprawy nie zezwalała na skorzystanie z tej regulacji. Podniósł również, iż żaden przepis nie przewiduje obowiązku uzupełnienia brakującej części opłaty w przypadku przekazania sprawy z elektronicznego postępowania upominawczego do postępowania zwykłego.

W oparciu o tę podstawę skarżący domagał się uchylecia zaskarżonego postanowienia i zasądzenia kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Sprawa niniejsza wszczęta została w dniu 14 stycznia 2013r. (k. – 3) złożeniem pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym, a zatem pod rządami art. 505³⁷ § 1 k.p.c., który regulował porządek podejmowanych przez przewodniczącego czynności w sytuacji przekazania sprawy w przypadkach wskazanych w art. 505³³, 505³⁴ i 505³⁶ k.p.c. Zgodnie z jego ówczesnym brzmieniem przewodniczący winien wezwać powoda do usunięcia braków formalnych pozwu oraz uzupełnienia pozwu, w sposób odpowiedni dla postępowania, w którym sprawa będzie rozpoznana – w terminie dwutygodniowym od daty doręczenia wezwania, pod rygorem umorzenia postępowania.

Zgodnie zaś z art. 2 ustawy z dnia 10 maja 2013r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2013r., poz. 654), którą znowelizowano brzmienie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. do postępowań wszczętych i niezakończonych przed dniem jej wejścia w życie (7 lipca 2013r.) stosuje się, poza pewnymi wyjątkami, które w sprawie niniejszej nie występują, przepisy dotychczasowe.

Słusznie w takich okolicznościach zarzuca skarżący brak podstaw do zastosowania w rozpoznawanej sprawie przepisu art. 505³⁷ § 1 k.p.c. w obydwu brzmieniach, a to z tej przyczyny, że jego dotychczasowa wersja nie dotyczyła braków fiskalnych, a wersja znowelizowana, która tychże uchybień dotyczy, nie może w sprawie znaleźć zastosowania z uwagi na opisane wyżej przepisy intertemporalne.

Pozew złożony w sprawie niniejszej, poza brakami formalnymi, które powód w wyznaczonym terminie skutecznie usunął, dotknięty był również brakiem fiskalnym (k. – 23). Przewodniczący w Sądzie Okręgowym prawidłowo wezwał powoda do uiszczenia brakującej opłaty od pozwu. Wbrew zarzutom skarżącego na gruncie przepisów obowiązujących przed 7 lipca 2013r. w razie przekazania sprawy z elektronicznego postępowania upominawczego do sądu właściwości ogólnej powód powinien był brakującą część opłaty uiszczyć (a więc pozostałej jej 3/4), a podstawę prawną takiego obowiązku stanowiła i nadal stanowi norma z art. 18 w zw. z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Nie może bowiem budzić wątpliwości, że materialnoprawną podstawą uiszczenia opłaty może być tylko przepis ustawy o kosztach, a przepisy proceduralne normować mogą jedynie skutki nieuiszczenia opłaty.

W rozpoznawanej sprawie Sąd pierwszej instancji wprowadził prawidłowo i zgodnie z wyżej przedstawionym sposobem wezwał powoda do uiszczenia brakującej opłaty, jednakże wezwaniu temu nadał niewłaściwy rygor. Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie podziela pogląd wyrażony przez inny skład tego Sądu w postanowieniach z dnia 12 lipca 2012r., sygn. akt I ACz 627/12, oraz z dnia 11 września 2013r., sygn. akt I ACz 852/13, natomiast nie podziela stanowiska zawartego w postanowieniu z dnia 23 września 2013r., sygn. akt I ACz 885/13, ani też w dołączonym do zażalenia postanowieniu Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 lutego 2013r., sygn. akt VI ACz 242/13.

Z uwagi na to, że brak fiskalny (którym niewątpliwie dotknięty był pozew wniesiony przez skarżącego) nie należy do kategorii braków formalnych, o których mowa była w przepisie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. w brzmieniu do dnia 7 lipca 2013r.,

Przewodniczący w Sądzie pierwszej instancji, powinien nadać wezwaniu rygor zwrotu pozwu, albowiem wobec braku wyraźnej regulacji w przepisach dotyczących elektronicznego postępowania upominawczego, w sprawie znaleźć winny zastosowanie przepisy ogólne o czynnościach procesowych, a to art. 130 § 1 k.p.c., który wyraźnie określa sankcję nieuiszczenia opłaty w wyznaczonym terminie.

Z tych względów zaskarżone postanowienie należało uchylić, o czym z mocy art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w punkcie 1) sentencji.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono po myśli art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c.